

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 9306 van 28 maart 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en Asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn, op 27 december 2007 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het Ministerieel besluit tot terugwijzing van 30 november 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VANSNICK, die loco advocaat K. BENIJTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker verklaart van Irakese nationaliteit te zijn.

Op 13 januari 2007 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf, nadat hij geweld had gepleegd op een prostituee.

Op 18 februari 2007 wordt verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst door de onderzoeksrechter te Antwerpen.

Op 11 mei 2007 wordt verzoeker veroordeeld door de Rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen tot een hoofdgevangenisstraf van 3 jaar.

Op 30 november 2007 neemt de minister van Binnenlandse Zaken een Ministerieel besluit tot terugwijzing ten aanzien van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

(...)

Overwegende dat hij niet werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk;

Overwegende dat hij zich op 17 februari 2007 schuldig heeft gemaakt aan diefstal door middel van geweld of bedreiging met de omstandigheid dat wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond werden of dat de schuldige heeft doen geloven dat hij gewapend was; aan verkrachting op een meerderjarige persoon onder bedreiging van een wapen of een op een wapen gelijkend voorwerp; aan mondelinge bedreigingen, feiten waarvoor hij op 11 mei 2007 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar veroordeeld werd;

Overwegende dat de duidelijke minachting voor de menselijke persoon evenals het geweld dat betrokkene heeft tentoongespreid, het actueel en ernstig gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde aantonen;

Overwegende dat uit voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

(...)"

2. Onderzoek van het beroep.

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht zoals die volgt uit artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoeker stelt dat uit voornoemde artikelen en rechtspraak van de Raad van State, meer bepaald arrest nr. 26.933 van 25 september 1986, blijkt dat de motivering in rechte en in feite afdoende moet zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. Verzoeker is dan ook van mening dat de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed en dat de motieven niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding zijn met het gestelde doel en dat de motieven op onevenredige wijze de ingeroepen rechten van verzoeker aantasten, en in verdere orde zijn leven en zijn vrijheid kunnen in gevaar brengen.

Verzoeker staaft zijn mening als zou de motiveringsplicht geschonden zijn als volgt:

"(a)

De verwijderingsmaatregelen ten gevolge van een strafrechtelijke veroordeling zijn om diverse redenen een belangrijke sociale kost: zij wijzigen op een radicale wijze het toekomstperspectief van een vreemdeling die er voorwerp van is en hebben ook gevolgen voor de strafrechtelijke situatie waarin de betrokkene zich eventueel bevindt. Zo zal een verwijderingsmaatregel niet alleen veelal een bijkomend gevolg zijn van een strafrechtelijke veroordeling, maar bovendien onmiddellijk effect sorteren in de loop van de strafuitvoering zelf, o.m. inzake de toekenning van een voorwaardelijke invrijheidsstelling of een penitentair verlof. De verwijderingsmaatregelen verhogen ook in het algemeen het risico op contacten van vreemdelingen met het strafrechtssysteem, vermits ze oorzaak zijn van een selectieve identiteitscontroles en omdat illegaal verblijf een misdrijf uitmaakt. Een en ander wijst op het cumulatief effect.

(b)

Een eerste opvallende vaststelling is dat de begrippen (schaden van) “de openbare orde of de veiligheid van het land” en (niet- naleven van) “de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden”, zoals daarin inzake terugwijzing en uitzetting voorzien is in art. 20 Vreemdelingenwet, door de zeer diverse opvullingen die er door de opeenvolgende ministers van justitie werden aan gegeven, elke transparantie en rechtszekerheid missen en naar hun betekenis afhankelijk zijn van een steeds evoluerende en wijzigende politieke besluitvorming. Dit leidt ertoe dat de mogelijkheid voor een vreemdeling om zijn rechten afdoende te kennen en t.a.v. van de administratie te effectueren ernstig in het gedrang komt.

(c)

Een tweede opvallende vaststelling is dat de ministeriële terugwijzingen sedert 1980 in stijgende lijn te maken hebben met – en vanaf 1991 quasi exclusief gesteund zijn op motiveringen die te maken hebben met “openbare orde” en gevallen viseren die een gevolg zijn van strafrechtelijke veroordelingen.

Ook de huidige bestreden beslissing wordt verantwoord op grond van een schending van de openbaar orde.

Nochtans dient een dergelijke maatregel met zodanig strenge gevolgen alleszins persoonlijk te zijn en gebaseerd op specifieke eigen elementen van het dossier.

Het is evident dat men zich bij het nemen van een beslissing tot terugwijzing niet mag laten verleiden door standaardbepalingen welke op elke vreemdeling van toepassing zijn en die dus op geen enkele wijze rekening houden met omstandigheden eigen aan de zaak of de persoon van de betrokken vreemdeling.

Het ministerieel besluit beperkt zich echter tot een reeks standaard bepalingen, welke op elke vreemdeling, die een misdrijf pleegde, en hiervoor veroordeeld werd, van toepassing zijn.

Nochtans heeft dergelijke maatregel een strikt persoonlijk karakter en dienen de omstandigheden eigen aan de zaak/vreemdeling te worden bekeken en in overweging te worden genomen.

Bovendien blijkt uit de beslissing geenszins een afweging tussen de belangen van verzoeker enerzijds en van de Staat anderzijds;

Tervil het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoeker zou berokkend worden enorm is;

(...)”

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 100.628, 7 november 2001, R.v.St., nr. 159.298, 30 mei 2006, R.v.St., nr. 166.608, 12 januari 2007, R.v.St., nr. 167.848, 15 februari 2007, R.v.St., nr. 172.777, 26 juni 2007).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat verzoeker niet gemachtigd is tot verblijf in het Rijk, dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal door middel van geweld of bedreiging met de omstandigheid dat wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond werden of dat de schuldige heeft doen geloven dat hij gewapend was; aan verkrachting op een meerderjarige persoon onder bedreiging van een wapen of een op een wapen gelijkend voorwerp; aan mondelinge bedreigingen, feiten waarvoor hij op 11 mei 2007 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar veroordeeld werd, dat verzoeker duidelijke minachting voor de menselijke persoon evenals geweld heeft tentoongespreid, dat voorgaande een actueel en ernstig gevaar voor een nieuwe inbreuk aantonen en dat uit dat alles blijkt dat verzoeker, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te

begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker lijkt van mening te zijn dat artikel 8 juncto artikel 14 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat. Bovendien lijkt verzoeker eveneens van mening dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan. Noch de hiervoor aangehaalde formele motiveringsplicht vervat in de genoemde wet van 29 juli 1991, noch het door de verzoekende partij aangevoerde artikel 8 EVRM en artikel 14 EVRM omvatten evenwel een dergelijke motiveringsplicht, zodat dit onderdeel faalt in rechte. Bovendien laat verzoeker na uiteen te zetten waarom hij van oordeel is dat artikel 8 EVRM (recht op gezinsleven) en artikel 14 EVRM (non discriminatiebeginsel) geschonden zijn. In zijn verzoekschrift en meer bepaald in zijn uiteenzetting van feiten stelt verzoeker dat hij op geen enkel moment de intentie had om in België te blijven. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt blijkt uit de verdere bespreking van het middel dat de bestreden beslissing wel degelijk een afweging heeft gemaakt tussen de belangen van de staat en de belangen van verzoeker.

In wezen voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan zoals die voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Aangaande verzoekers kritiek weergegeven onder punt (a) in zijn inleidend verzoekschrift, stelt de Raad vast dat het een aantal gratuite beweringen betreft die geen betrekking hebben op de wettigheid van de bestreden beslissing, zodat de kritiek onder punt (a) niet dienend is. Ten overvloede wijst de Raad erop dat aangaande verzoekers beweerde 'toekomstperspectieven' er gesteld dient te worden dat verzoeker volstrekt illegaal op het grondgebied verblijft en het Rijk dus in elk geval al zou moeten verlaten, zodat verzoekers beschouwingen dienaangaande elke feitelijke grondslag missen.

Betreffende verzoekers argumentatie weergegeven onder punt (b) stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker op geen enkel ogenblik de hem ten laste gelegde feiten, zoals aangegeven in de motieven van de bestreden beslissing, betwist. Betreffende de stelling dat door de jaren heen de ministers van justitie een verschillende invulling gaven aan het begrip openbare orde, maakt verzoeker niet duidelijk als zou zijn gedrag geen schending hebben uitgemaakt van de openbare orde of van de 'openbare orde', zoals uitgelegd dient te worden volgens de interpretatie van de ene of de andere minister van justitie. Bovendien wijst de Raad er nogmaals op dat hij enkel bevoegd is een wettigheidstoetsing uit te voeren en hij niet vermog zijn oordeel in de plaats te stellen van dat van het bestuur, in casu de minister. Gelet op de gepleegde feiten en de veroordelingen weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, die overigens door verzoeker niet worden betwist, komt het de Raad voor dat de minister op basis van de feitelijke gegevens, op een correcte en redelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde heeft geschaad.

In een punt (c) voert verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift in een eerste onderdeel aan dat ministeriële terugwijzingen sinds de jaren 80 vooral gesteund zijn op motieven die te maken hebben met de openbare orde en dat gezien de strenge gevolgen van dergelijke beslissing, de beslissing persoonlijk en gebaseerd op de specifieke eigen elementen van het

dossier dient te zijn. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing standaardbepalingen bevat en dus geen rekening werd gehouden met de omstandigheden eigen aan zijn zaak of zijn persoon.

Verzoeker verwijt aldus de verwerende partij dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat zij rekening heeft gehouden met de omstandigheden eigen aan de zaak van verzoeker. Dienaangaande wijst de Raad erop dat de verwerende partij bij de uitoefening van de in artikel 20 van de Vreemdelingenwet beschikt over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid. De Raad benadrukt nogmaals dat hij ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uitoefent en niet bevoegd is zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verwerende partij op grond van feitelijke gegevens eigen aan de situatie van verzoeker, gegevens die overigens door verzoeker niet worden betwist, tot zijn besluit is gekomen. De verwerende partij stelde immers dat:

- verzoeker niet gemachtigd werd tot een verblijf in het Rijk.
- verzoeker zich op 17 februari 2007 schuldig heeft gemaakt aan diefstal door middel van geweld of bedreiging met de omstandigheid dat wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond werden of dat de schuldige heeft doen geloven dat hij gewapend was; aan verkrachting op een meerderjarige persoon onder bedreiging van een wapen of een op een wapen gelijkend voorwerp; aan mondelinge bedreigingen, feiten waarvoor hij op 11 mei 2007 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar veroordeeld werd.
- verzoeker een duidelijke minachting voor de menselijke persoon en geweld heeft tentoongespreid en dat dit een actueel en ernstig gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde aantoont.

Deze gegevens betreffen duidelijk de feitelijke situatie en een belangenafweging eigen aan de situatie en de persoon van verzoeker. De verwerende partij concludeert zelfs in zoveel woorden dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag, zoals blijkt uit de voorgaande feiten, de openbare orde heeft geschaad. Verzoeker toont hoe dan ook niet aan welke ‘meer specifieke elementen eigen aan het dossier’ of welke ‘persoonlijke’ elementen in de bestreden beslissing hadden moeten staan. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de omstandigheden eigen aan de situatie en de persoon van verzoeker.

In een tweede onderdeel van de kritiek naar voren gebracht onder punt (c), stelt verzoeker dat de bestreden beslissing geen afweging maakte tussen de belangen van hemzelf en de belangen van de Staat, nu, volgens verzoeker, het belang van de Staat nihil is en dat de schade die aan verzoeker berokkend zou worden enorm is.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat de vereiste ‘afweging’ waarvan verzoeker gewag maakt is gebeurd. De verwijzing naar de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld en de strafmaat spreken voor zich om de bestreden beslissing te onderbouwen. De ernst van de correctionele veroordeling blijkt immers uit de strafmaat, drie jaar en uit de bestrafte feiten waaronder verkrachting, diefstal, geweld en bedreigingen en vertoon van wapens. Als nog het bestaan van een strafrechterlijke veroordeling op zich niet zou volstaan om te beslissen tot de maatregel van de bestreden beslissing, dan dient toch gewezen worden op de ernst van de veroordeling, die wel degelijk kan leiden tot de voornoemde maatregel. Bovendien deelt de bestreden beslissing, naast de vermelding van de door verzoeker gepleegde feiten en de strafmaat, zeer zeker de genoemde afweging mee nu gesteld wordt *‘dat de duidelijke minachting voor de menselijke persoon evenals het geweld dat betrokkene heeft tentoongespreid, het actueel en ernstig gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde aantonen’*. Voor zover verzoeker stelt

dat het belang van de staat bij de maatregel nihil is en dat de schade die aan hem wordt berokkend daarentegen enorm is, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker zich beperkt tot een blote bewering. Verzoeker zet op geen enkele wijze in concreto uiteen welke persoonlijke schade hij dan wel zou lijden. Verzoeker maakt niet aannemelijk als zou de minister verzuimt hebben een afweging te maken bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de minister van Binnenlandse Zaken beschikt krachtens artikel 20 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is gebaseerd op alle relevante en juiste feiten en vermeldt de juridische overwegingen die eraan ten grondslag liggen. De motivering blijkt de beslissing te kunnen dragen en is bijgevolg afdoende en deugdelijk. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERMANDER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERMANDER.

J. CAMU.